

Arrest

nr. 165 757 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 maart 2016, waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN REGENMORTEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat (i) het vermoeden rijst dat verzoekster moedwillig haar paspoort achterhoudt omdat hier mogelijk informatie in staat die strijdig is met haar asielrelaas, en (ii) zij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekster bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten dat de Albanese autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die zij kende met haar echtgenoot en schoonfamilie. Zo nam de politie A. meermaals mee naar het politiekantoor nadat verzoekster klacht had ingediend en blijkt uit de door haar voorgelegde arresten van de rechtbank van Tirana dat voor wat betreft haar problemen met haar partner, de rechtbank op 21 december 2011 een dringend beschermingsbevel uitvaardigde dat vervolgens op 3 februari 2012 werd bevestigd en uitgebreid waardoor het bevel gedurende een jaar geldig was. Deze beslissing werd op 4 juni 2012 in beroep dan nog eens bevestigd. Ook naar aanleiding van haar problemen met haar schoonvader werd op 5 maart 2012 een dringend beschermingsbevel uitgevaardigd dat op 26 maart 2012 eveneens werd bevestigd en uitgebreid. Op 11 juli 2013 werd deze beslissing in beroep bevestigd.

Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten in haar land van herkomst geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

De Raad benadrukt volledigheidshalve nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting van 4 maart 2016, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij en haar kinderen het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, dat er weliswaar verschillende beschermingsmaatregelen werden getroffen, maar dat deze nooit uitgevoerd werden. Verzoekende partij licht toe dat de politie haar ex-echtgenoot meenam naar het politiekantoor nadat hij haar had geslagen, maar dat hij al de volgende dag weer op vrije voeten was. Verzoekende partij wijst er op dat de maatregelen die tegen haar echtgenoot werden genomen niet werden afgedwongen, ook niet nadat zij van haar echtgenoot gescheiden was. Verzoekende partij stelt nog dat 3 maanden geleden haar dochtertje gevolgd werd door een witte bestelwagen en dat zij klacht indiende bij de politie.

De zaak wordt uitgesteld teneinde verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat zij ook in België wordt belaagd, zij klacht heeft ingediend bij de politie en dat dit een nieuw element is.

In een aanvullende nota, aan de Raad per schrijven d.d. 31 maart 2016 overgemaakt, wijst verzoekende partij op enkele nieuwe feiten die, zo stelt ze, aanleiding hebben gegeven tot die nota. Verzoekende partij *“verklaart”*, zo luidt de nota, *“zelfs in België de dreiging te ervaren van haar ex-man en de wraak die verzoekster en haar kinderen zou te wachten staan bij een terugkeer naar Albanië.”* *“Het is meer bepaald”*, zo geeft verzoekende partij aan, *“de dochter van verzoekster, S.H., die verschillende malen en op verschillende manieren deze dreiging heeft ervaren.”* Dienaangaande wordt vervolgens opgemerkt dat *“de dochter van verzoekster verklaart (i) vooreerst gedurende een periode van een tweetal weken op regelmatige basis te zijn achtervolgd bij het pendelen naar school en (ii) daarnaast heeft de dochter van verzoekster reeds verschillende malen verdachte dreig telefoons ontvangen.”* Verzoekende partij gaat hierna dieper in op en geeft een uitgebreide toelichting omtrent de achtervolgingen van haar dochter. Ze stelt dat haar dochter, S.H. genaamd, op het traject tussen het asielcentrum te Alsemberg en de OKAN school te Brussel in de periode eind november en voornamelijk begin december (2015) op regelmatige basis werd achtervolgd door een witte bestelwagen met daarin twee mannen, een van het logge type en de andere een slanke kale man, die haar zelfs eens aanspraken en aanmaanden in de bestelwagen plaats te nemen. S.H. wist echter steeds, zo stelt verzoekende partij in de aanvullende nota, te vluchten en uit de handen te blijven van die twee onbekende mannen. Nadat verzoekster en haar kinderen, om redenen los van die vervolgingsfeiten, zo wordt er aan toegevoegd, naar het opvangcentrum van Sijsele werden overgeplaatst, heeft S.H., aldus verzoekende partij in haar nota, geen achtervolgingen meer ervaren. Voorts wijst verzoekende partij erop dat naast die achtervolgingen door een witte bestelwagen haar dochter S.H. ook op een andere wijze de dreiging van haar vader heeft ervaren, feiten die zich, zo concretiseert ze, in februari afspeelden tijdens hun verblijf in Sijsele. Ze licht toe dat S.H. meermaals werd opgebeld door een vreemd (Belgisch) nummer, een eerste maal vroeg in de ochtend waarbij een man haar dochter S.H. in het Albanees aansprak en bedreigde (dat hij haar wel zou weten te vinden in Brussel en haar zou vermoorden). Nadat S.H. toen in paniek heeft opgehangen heeft, zo luidt de nota, *“ditzelfde nummer teruggebeld en heeft verzoekster opgenomen. Verzoekster heeft toen direct in het Albanees aan de man te kennen gegeven dat hij hiermee moest ophouden en dat ze de politie erbij zou halen om te achterhalen wie hij was.”* De man zou vervolgens hebben opgehangen zonder iets te zeggen. Verzoekende partij vervolgt dat *“na deze feiten -en mede omwille van bovenstaande feiten m.b.t. de witte bestelwagen- heeft verzoekster toen besloten aangifte te doen bij de politie. De politie is toen naar het asielcentrum gekomen. Verzoekster en haar dochter hebben toen aan de politie verklaringen afgelegd. Deze verklaring betrof voornamelijk de dreig telefoons, doch heeft verzoekster en haar dochter ook het verhaal betreffende de witte bestelwagen gedaan”*.

Verzoekende partij merkt vervolgens op dat *“er (...) geen officieel proces-verbaal opgemaakt”* werd, *“noch een verklaring ondertekend door verzoekster”*. *“Van deze verklaring van verzoekster aan de politie kan aldus”*, zo stelt ze, *“geen afschrift als stuk worden gevoegd bij deze procedure”*.

Verzoekende partij oppert verder dat haar dochter nadien nog verschillende malen door een privaat nummer werd opgebeld, maar dat zij niet meer durfde op te nemen. *“Voormelde feiten tonen voor verzoekster”*, zo luidt de nota, *“duidelijk aan dat haar ex-man, A.H., ook in België haar tracht te treffen en uit is op wraak. Verzoekster is er dan ook zeker van dat deze feiten in België in opdracht van haar ex-man werden gepleegd, hetgeen voor haar genoeg zegt over wat haar en haar kinderen te wachten staat bij een terugkeer naar Albanië. De nieuwe feiten zijn aldus ter zake dienend.”* Verzoekende partij vreest, zo geeft ze verder aan, omwille van voormelde feiten en deze reeds uiteengezet tijdens haar verhoren en in de procedurestukken, dat er gegronde redenen zijn om de wraak van haar ex-man te vrezan en dat het duidelijk is dat de Albanese autoriteiten haar en haar kinderen hiertegen niet zullen beschermen. Ze besluit haar nota met te stellen dat zij om die reden haar vorderingen uit haar verzoekschrift herneemt.

Op de vraag ter terechtzitting van 1 april 2016 waarom verzoekende partij geen bewijs neerlegt van het feit dat zij bij de politie aangifte ging doen omdat haar dochter op weg naar school werd gevolgd en daarnaast verdachte dreig telefoons heeft ontvangen, stelt verzoekende partij dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was.

Verzoekende partij haar argumentatie overtuigt echter geenszins en kan niet worden aangenomen. Immers, niettegenstaande en ondanks het feit dat verzoekende partij ongeveer een maand de tijd heeft gekregen om de Raad ervan te overtuigen dat er recent in België ernstige feiten zouden hebben plaatsgevonden waarbij in het bijzonder haar dochter S.H. zou zijn gevisieerd en het slachtoffer was van

telefonische bedreigingen en achtervolgingen en zij de politie en het personeel van het asielcentrum hiervan op de hoogte stelde en klacht indiende, slaagt verzoekende partij hier totaal niet in. Verzoekende partij toont namelijk niet concreet aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat zij en haar kinderen in België daadwerkelijk recentelijk meermaals belaagd zouden zijn geweest, en dat zij zich hiervoor tot de politie zouden hebben gewend. Verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bewuste incidenten en bedreigingen in België, waar beweerdelijk haar ex-man als opdrachtgever achter schuilgaat, zijn, net als de verklaarde aangifte hiervan bij de politie slechts blote beweringen welke zij geenszins *in concreto* staaft. Het is allerm minst aannemelijk dat indien verzoekende partij en/of haar kinderen daadwerkelijk aangifte bij de politie zouden hebben gedaan van de verklaarde achtervolgingen van S.H. en de telefonische bedreigingen, zij dit niet met enig begin van bewijs kan/kunnen staven. Verzoekende partij haar stelling dienaangaande dat er geen proces verbaal werd opgesteld omdat het geen officiële klacht was, is niets meer dan een loze blote bewering die geenszins weet te overtuigen. Bovendien weerhield niets verzoekende partij ervan om indien haar verklaringen aan de politie tijdens hun gesprek met haar in het asielcentrum, daargelaten of dit er effectief is geweest, niet zouden zijn neergeschreven -hetgeen weinig logisch of aannemelijk lijkt-, deze alsnog op een later tijdstip door de politie te laten acteren/noteren, en alsnog een officiële klacht/aangifte ervan te doen. Echter, tot op heden ontbreekt elk begin van bewijs van de aangifte bij de politie, en van de beweerdelijk aangegeven feiten. Het totaal gebrek aan bewijs dienaangaande zet de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaringen omtrent die bedreigingen en de aangifte ervan op fundamentele wijze op de helling, te meer en inzonderheid gelet op het feit dat na de zitting van 4 maart 2016 verzoekende partij haar zaak (net om die reden) werd uitgesteld en haar ongeveer een maand de tijd, tot de zitting van 1 april 2016, werd gegeven om elementen dienaangaande bij te brengen, waar zij dus echter manifest in gebreke is gebleven.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verzoekschrift, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen als zouden o.a. de beschermingsmaatregelen in Albanië nooit worden uitgevoerd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat het haar en haar kinderen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS